

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 256/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou REKEN & PARTNERS Law Firm s. r. o., Tichá 45, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Boris Reken, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 4 Tp 123/2014 z 8. novembra 2014 a uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Tpo 60/2014 z 21. novembra 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], toho času v Ústave

na výkon väzby a na výkon trestu odňatia slobody Nitra (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Tp 123/2014 z 8. novembra 2014 a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tpo 60/2014 z 21. novembra 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je stíhaný pre trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, kde bol vzatý do väzby na základe namietaného uznesenia okresného súdu podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). O sťažnosti podanej sťažovateľom proti predmetnému uzneseniu rozhodol krajský súd ďalším z namietaných uznesení, ktorým uznesenie okresného súdu v bode I a II zrušil a sťažovateľa vzal do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta, že podľa jeho názoru *„neboli a ani nie sú dané žiadne dôvody väzby, teda ani dôvody uvedené v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku“*.

Sťažovateľ svoje stanovisko opiera o túto argumentáciu:

«Po prvé, sťažnostný súd správne poukázal na dôkaznú vágnosť vo vzťahu ku kolúznej väzbe (§ 71 ods. 1 písm. b), keď uviedol: „... iba na podklade údaju, ktorý poskytol svedok [REDAKOVANÉ], že pri ostatnej ceste mali zničiť dôkazný materiál, je treba uviesť, že žiadnym spôsobom dosiaľ nebolo preukázané, že ak aj akási materiál bol zničený, že mal alebo musel mať vzťah ku konkrétnej trestnej činnosti, pre ktorú sú v súčasnosti obaja obvinení trestné stíhaní. Z toho dôvodu dôkazná vágnosť takejto konkrétnej okolnosti nemala byť podkladom pre súd prvého stupňa na akceptáciu kolúznej väzby u týchto dvoch obvinených. Preto túto zrejmu nezákonnosť sťažnostný súd vo vlastnej kompetencii napravil...“ Uvedené konštatovanie sťažnostného súdu som si dovoľil odcitovať z dôvodu, že obdobná dôkazná situácia je, podľa môjho názoru, aj vo vzťahu k preventívnej väzbe. Okrem toho, že neexistujú žiadne, nieto ešte konkrétne dôvody zakladajúce preventívnu väzbu, tvrdenie okresného súdu, ktoré si osvojil aj sťažnostný súd „... obvinení mohli pokračovať v trestnej činnosti, resp. trestnú činnosť dokonat...“ je, podľa môjho názoru, právne nesprávne a neudržateľné, pretože údajný skutok (skutky), pre ktoré mi bolo vznesené obvinenie, už bol dokonaný, inak by nemohlo byť konkrétnym osobám vznesené

obvinenie. Pojem „dokonanie“ trestného činu sa vzťahuje na pokus trestného činu alebo prípravu na trestný čin, čo však neplatí pre daný prípad. Inými slovami, údajný trestný čin bol spáchaný okamihom jeho dokonania, je preto nelogické dôvodiť preventívnu väzbu možnosťou dokonania trestného činu, keď ani nie som stíhaný za žiadnu trestnú činnosť v štádiu prípravy, či pokusu. Od dokonania trestného činu treba v niektorých prípadoch odlišiť ukončenie trestnej činnosti, s čím sa okresný súd ale ani sťažnostný súd vôbec nezaoberali, čo, podľa môjho názoru, má za následok nepreskúmateľnosť podmienok preventívnej väzby z nedostatku dôvodov. Pojem „dokonanie trestného činu (t. j. naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu) a „ukončenie trestného činu“ sú pojmy odlišné, a preto ich nemožno stotožňovať alebo zamieňať. Možno doplniť, že v rámci dôvodu preventívnej väzby sa pojem „opakovanie trestnej činnosti“ môže vzťahovať len na tú trestnú činnosť, pre ktorú je obvinený stíhaný a nemožno preto pod § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku subsumovať opakovanie akejkoľvek trestnej činnosti. Dôvodom preventívnej väzby tak nemôže byť iba všeobecne poňaté nebezpečenstvo z opakovania bližšie neurčenej inej trestnej činnosti.

Po druhé, pri tak závažnom zásahu do základných práv a slobôd, akým väzba nepochybne je, sudkyňa pre prípravné konanie okresného súdu vo vzťahu k preventívnej väzbe, uviedla iba všeobecné (nepreskúmateľné) úvahy (ktoré si osvojil aj sťažnostný súd), ktoré odôvodnila v podstate iba tým, citujem: „... že v prípade prepustenia na slobodu by títo obvinení mohli pokračovať v trestnej činnosti, resp. trestnú činnosť dokonáť...“. Je evidentné, že táto paušálna formulácia je použiteľná na akýkoľvek prípad, je v podstate iba parafrázovaním právnej úpravy preventívnej väzby, čo je, podľa môjho názoru, neprípustné, svojvoľné a nezákonné. Nepreskúmateľnosť väzobného dôvodu preventívnej väzby zvyšuje i skutočnosť, že paušálna formulácia k preventívnej väzbe je vyslovená ku všetkým obvineným, bez akéhokoľvek uvedenia aspoň okrajových a preskúmateľných skutočností, vzťahujúcich sa na preventívnu väzbu. Prvostupňový súd ani len neuviedol, v akej konkrétnej trestnej činnosti mám pokračovať, o čo sa opiera, z čoho vlastne vychádza a podobne, čo zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Sťažnostný súd nechal bez povšimnutia moju námietku k väzobnému dôvodu uvedeného § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, kde som sa snažil poukázať na to, že už samotný návrh prokurátora Krajskej

prokuratúry Nitra na moje väzobné stíhanie je zmätočný a nepreskúmateľný, pretože sa prokurátor vo svojom návrhu odvoláva na skutky, ktorých som sa mal údajne dopustiť v minulosti. Ani v návrhu prokurátora, ale ani v rozhodnutiach, či už okresného súdu alebo sťažnostného súdu o mojom väzobnom stíhaní, nie sú žiadne, nieto ešte konkrétne a preskúmateľné skutočnosti nasvedčujúce tomu, že by som mal v budúcnosti, teda od momentu vznesenia obvinenia, pokračovať v páchaní akejkoľvek trestnej činnosti. V tejto súvislosti dodávam, že vo vzťahu k preventívnej väzbe nebezpečenstvo opakovania trestnej činnosti, pre ktorú je obvinený stíhaný, musí byť aktuálne, pričom obvinený musí byť vôbec schopný (spôsobilý) takú trestnú činnosť opakovať.

Po tretie, okresný súd ale ani sťažnostný súd sa vôbec nevyrovnali s argumentáciou môjho obhajcu, ktorý jasne argumentoval a poukazoval na absenciu akéhokoľvek dôvodu väzby. Sťažnostný súd sa pri odôvodňovaní uznesenia vôbec nezaoberal konkrétnymi skutočnosťami, hoci jedine takéto skutočnosti môžu v zmysle zákona založiť dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dal za pravdu okresnému súdu, podľa ktorého všetky formálne a materiálne podmienky ďalšieho trvania preventívnej väzby sú dané. Okresný súd ale ani sťažnostný súd sa v mojom prípade vôbec nezamerali na posúdenie toho, či bol v mojej veci dodržaný zákonný imperatív naplnenia pojmu „konkrétne skutočnosti“, na základe ktorého by bola založená dôvodná obava, že budem konať spôsobom predpokladaným v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Po štvrté, pre vzatie obvineného do väzby sa okrem ďalších náležitostí vyžadujú nielen zistené skutočnosti podporené dôkazmi (nepravdivo ma „usvedčuje“ výlučne iba [REDAKOVANÉ], osoba s kriminálnou minulosťou), ale najmä obava založená na konkrétnych dôvodoch. Obava, ktorá by umožňovala moje väzobné stíhanie z dôvodu preventívnej väzby, v mojom prípade však zjavne absentuje. Dokonca ani nevierohodná osoba (osoba s kriminálnou minulosťou) [REDAKOVANÉ] neuvádza žiadne skutočnosti o mojom údajnom pokračovaní z trestnej činnosti. Inými slovami, neexistujú žiadne, ani len nepravdivé údaje o mojom možnom pokračovaní v páchaní akejkoľvek trestnej činnosti. Samotná, ničím nepodložená a indiferentná hrozba tak, ako bola vyjadrená v rozhodnutí okresného súdu a sťažnostného súdu, preto nenapĺňa zákonné podmienky tzv. preventívnej väzby. Neexistujú žiadne nieto ešte konkrétne skutočnosti, z ktorých v danom štádiu

trestného konania možno vyvodiť záver o naplnení tak formálnych ako aj materiálnych podmienok preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.»

Vzhľadom na uvedené v závere svojej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol vo veci nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tp 123/2014 z 8. novembra 2014 a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 60/2014 z 21. novembra 2014, predmetné rozhodnutia zrušil a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Ústavný súd tak môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tp 123/2014 z 8. novembra 2014

Ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci princípom subsidiarity. Podľa neho rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Sťažovateľ sa ochrany svojich práv vo vzťahu k označenému rozhodnutiu okresného súdu mohol podľa zákona účinne domáhať (a aj sa domáhal) využitím opravného prostriedku sťažnosti. V tomto kontexte bol krajský súd ako druhostupňový súd povinný poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa, ktorých porušenie namieta. Právomoc ústavného súdu je preto (s ohľadom na znenie čl. 127 ods. 1 ústavy) bezprostredne vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu a k procesnému postupu okresného súdu predchádzajúcemu tomuto rozhodnutiu vylúčená. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia označeného základného práva zaručeného ústavou a listinou a práva zaručeného dohovorom uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tp 123/2014 z 8. novembra 2014 odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 60/2014 z 21. novembra 2014

Sťažovateľ vidí porušenie svojich základných práv garantovaných čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práv garantovaných čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru v absencii zákonných podmienok, ktoré by napĺňali dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Je toho názoru, že konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach zákonom požadované konkrétne skutočnosti zakladajúce dôvodnú obavu z konania predpokladaného citovaným ustanovením Trestného poriadku nijako neprezentovali.

Ústavný súd z obsahu namietaných rozhodnutí zistil tieto relevantné skutočnosti, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal:

V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd vo vzťahu k osobe sťažovateľa k dôvodom preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol, že skutočnosť zakladajúca dôvodnosť väzby *„spočíva v tom, že dňa 5. 11. 2014 mu bolo vyšetrovateľom PPZ NKA vznesené obvinenie za pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák., ktorého trestného činu sa mal dopustiť obdobnými skutkami spáchanými v lete 2012 a s ďalšími spoluobvinenými, z čoho je zrejmé, že takouto trestnou činnosťou sa mal zaoberať najmenej od leta 2012. Z uvedeného je možné vyvodit' záver o tom, že predmetná trestná činnosť ktorá sa kladie obvinenému za vinu nie je výnimočným vybočením obvineného z riadneho života.“*

Krajský súd takéto odôvodnenie preventívnej väzby u osoby sťažovateľa považoval za správne a zákonné a v plnom rozsahu sa s ním stotožnil.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných

slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05).

Opierajúc sa o tieto východiská posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Krajský súd (v právomoci ktorého bolo posúdenie skutkových a právnych otázok relevantných pre rozhodnutie o vzatí sťažovateľa do väzby) vychádzal zo skutkového a právneho stavu uvedeného v uznesení okresného súdu, ktorý posúdil v odôvodnení svojho rozhodnutia splnenie jednak formálnych, ako aj materiálnych podmienok väzby a s ktorého závermi sa krajský súd v plnom rozsahu stotožnil.

V súvislosti so splnením hmotnoprávnych predpokladov väzby (zistené skutočnosti nasvedčujúce tomu, že skutky, pre ktoré je trestné stíhanie vedené, boli spáchané, majú znaky trestného činu a existuje dôvodné podozrenie, že ich spáchal sťažovateľ spolu s ostatnými spoluobvinenými) bolo poukázané na dôkaznú situáciu v rozsahu podporujúcom splnenie tohto aspektu materiálnych podmienok väzby a na zdôraznenie správnosti boli zároveň popísané získané dôkazy zakladajúce dôvodné podozrenie vo vzťahu k osobe sťažovateľa a spoluobvinených (zabezpečené listinné dôkazy a výpoveď špecifikovaného svedka).

V rámci posúdenia splnenia ďalšieho z aspektov hmotnoprávnych podmienok väzby bolo poukázané na okolnosti, ktoré podľa názoru konajúcich súdov u sťažovateľa opodstatňujú dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti a súčasne vylučujú možnosť substitúcie väzby prostredníctvom poskytnutej peňažnej záruky.

Konkrétne bola na tomto mieste zo strany súdov predložená argumentácia o značne dlhodobom charaktere páchania vyšetrovanej trestnej činnosti (pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu, pre ktorý je trestné stíhanie vedené), čo podľa názoru súdov u osoby sťažovateľa signalizovalo, že nejde o ojedinelý excés z bezúhonného spôsobu vedenia života, ale naopak, o náchylnosť osoby sťažovateľa k páchaniu trestnej činnosti, čo súdy považovali za takú skutočnosť, ktorá odôvodňuje obavu, že sťažovateľ bude v trestnej činnosti pokračovať.

Podľa názoru ústavného súdu je toto odôvodnenie väzby sťažovateľa ústavnoprávne akceptovateľné a konformné s obsahom príslušných článkov ústavy, listiny a dohovoru,

pretože právne závery krajského súdu korešpondujú prezentovaným skutkovým zisteniam, pričom tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia skutkových okolností relevantných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Skutočnosť, že sťažovateľ má v uvedených súvislostiach odlišný názor na vyhodnotenie skutkového stavu a z neho vyvodený právny záver, ešte nezakladá sama osebe porušenie označených práv.

Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy, listiny a dohovoru, preto sťažnosť v danej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z týchto dôvodov ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, a ďalšími návrhmi sťažovateľa sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2015